

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Анатолія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 83, статті 88, пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII

м. К и ї в
10 серпня 2020 року
№ 165-3(II)/2020

Справа № 3-138/2020(322/20)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Анатолія Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 83, статті 88, пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545) зі змінами, підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону України „Про внесення змін до Конституції України (щодо

правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 28, ст. 532).

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Юрченко А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 55, статті 58, частині першій статті 64, частині третій статті 124, частині п'ятій, пункту 3 частини шостої статті 126, пункту 4 частини першої статті 131, підпункту 4 пункту 16¹ розділу XV „Перехідні положення“ Конституції України (конституційність) положення частини першої статті 83, статті 88, пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами (далі – Закон № 1402), підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII (далі – Закон № 1401), які стосуються мети проведення кваліфікаційного оцінювання судді Вищою кваліфікаційною комісією суддів України, ухвалення нею рішення про підтвердження або непідтвердження здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді, порядку і підстав оскарження та скасування рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, ухваленого за результатами проведення кваліфікаційного оцінювання, а також звільнення судді з посади, якщо за результатами зазначеного оцінювання виявлено невідповідність судді займаній посаді за критеріями компетентності, професійної етики або доброчесності чи відмови судді від такого оцінювання.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що положення пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402,

підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону № 1401 порушують принцип незворотності дії в часі законів та інших нормативно-правових актів, оскільки „вводять нові обмеження та принципово нові засади юридичної відповідальності для суддів, котрих на час вступу на посаду судді не існувало“, а також не відповідають міжнародним стандартам, „якими встановлюється заборона звільнення обраних безстроково суддів одразу після проходження кваліфікаційного оцінювання без попереднього застосування до цих суддів інших правових заходів реагування“. На думку автора клопотання, „вказаними нормами було запроваджено можливість прийняття Вищою кваліфікаційною комісією суддів України рішень про відповідність/невідповідність займаній посаді, що не передбачено Законом та Конституцією України“, що не узгоджується із принципами верховенства права та юридичної визначеності.

Юрченко А.В. стверджує, що положення частин другої, третьої статті 88 Закону № 1402 закріплюють оскарження рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України „виключно через формальні причини, та не передбачає можливість оскарження вказаного рішення по суті“, що обмежує його право на доступ до суду.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання посилається на норми Конституції України, міжнародні документи, рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі, а саме рішення Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 12 червня 2019 року, постанову Великої Палати Верховного Суду від 27 травня 2020 року, копії яких долучено до конституційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умови її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, зокрема, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України звертає увагу, що Велика Палата Верховного Суду постановою від 27 травня 2020 року, яку Юрченко А.В. вважає остаточним судовим рішенням у своїй справі, скасувала рішення Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 12 червня 2019 року, а провадження у справі закрила через „передчасне звернення суб'єкта адміністративного права до адміністративного суду“ та не вирішила спір по суті, оскільки не було „остаточного рішення про звільнення судді, який не пройшов кваліфікаційне оцінювання“, яке, як зазначено у цій постанові, уповноважена приймати Вища рада правосуддя.

Юрченко А.В. не обґрунтував неконституційності положень пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1402, підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону № 1401, оскільки не вказав, яке його конституційне право зазнало порушень внаслідок їх застосування, як передбачено пунктом 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про неконституційність частин другої, третьої статті 88 Закону № 1402, фактично висловлює припущення щодо порушення його права на доступ до суду та незгоду із остаточним судовим рішенням у своїй справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень

Закону № 1402 згідно з пунктом 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (ухвали Першого сенату Конституційного Суду України від 13 червня 2018 року № 20-у(І)/2018, Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(ІІ)/2020).

Автор клопотання також не навів аргументів в обґрунтування неконституційності положень частини першої статті 83, частини першої статті 88 Закону № 1402 у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що свідчить про очевидну необґрунтованість конституційної скарги у цій частині.

Отже, Юрченко А.В. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Юрченка Анатолія Володимировича щодо

відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 83, статті 88, пункту 20 розділу XII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII зі змінами, підпункту „б“ пункту 16 розділу I Закону України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**